Annus VI - Vol. VI Die 12 Iunii 1914 Num. 9

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

SUMMARIUM

I. *Acta Pii PP. X:* Apostolicae sub plumbo Litterae, pag. 301; Epistola, pag. 303. — II. *S. C. S. Officii:* De spiritualibus favoribus Operi Propagationis Fidei concessis, pag. 305; Concessio indulgentiarum sodalitatibus lectioni S. Evangelii provehendae, pag. 306; De inscriptione in sodalitatibus, pag. 307; De confessione ad indulgentias lucrandas necessaria, pag. 308; Concessio gratiarum spiritualium societatibus « a Temperantia », pag. 309; Item archisodalitati Adorationis assiduae pro Pontifice, pag. 310. — III. *S. C. Consistorialis:* Suppressio confraternitatis Catacensis B. M. V. de Carmelo, pag. 312; De munere consiliariorum civilium pro sacerdotibus Italis, pag. 313. — IV. *S. C. de Propaganda Fide:* Nominationes, pag. 313. — V. *S. C. Indicis:* Decretum quo quaedam prohibentur opera, pag. 314. — VI. *S. C. Rituum:* Adprobatio Proprii Romani, pag. 315; De Propriis dioecesanis, pag. 316. — VII. *S. R. Rota:* Brunnen. Incorporationis seu iurispatronatus, pag. 317. — IX. *Secretaria Status:* Epistolae, pag. 329.

Diarium Romanae Curiae: Nomine, onorificenze, necrologio, pagg. 330-332.

ROMAE

TYPIS POLYGLOTTIS VATICANIS

MDCCCCXIV

Directio: Palazzo della Cancelleria. — Roma.
Administratio: Tipografia Poliglotta Vaticana. — Roma.

Pretium annuae subnotationis.
Pro Italia, L. 12. — Extra Italiam, L. 15.
Unius fasciculi, L. 1.

« *Bis fere in mense* (Commentarium) *prodibit, ac quotiescumque vel necessitas vel utilitas id postulare videbitur* ». (Ex *Commentario Officiali* ratione, die 29 Octobris 1908 edita).

INDEX HUIUS FASCICULI

(An. VI, n. 9 - 12 Iunii 1914)

ACTA PII PP. X

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE.

PAG.

Quod iampridem. - Eriguntur paroeciae SS. Crucis via Flaminia et S. Helenae via Casilina. - *19 martii 1914* 301

EPISTOLA

Omnes quidem. - Ad R. P. Franciscum Xav. Wernz, Societatis Iesu praepositum generalem; gratulandi causa Societati Iesu anno centesimo exeunte postquam restituta est. - *10 maii 1914* 303

SUPREMA S. CONGR. S. OFFICII

SECTIO DE INDULGENTIIS

I. Decretum seu declarationes circa aliquos spirituales favores Pio Operi Propagationis Fidei concessos. - *26 martii 1914* . 305

II. *Decretum.* - Peculiares tribuuntur indulgentiae Sodalitatibus lectioni S. Evangelii provehendae institutis. - *23 aprilis 1914.* 306

III. Decretum seu declaratio circa inscriptionem et transmissionem nominum fidelium adlectorum in pias Confraternitates. - *23 aprilis 1914* 307

IV. Decretum seu indultum circa peragendam sacramentalem confessionem ante diem lucrandae indulgentiae constitutum. - *23 aprilis 1914* 308

V. *Decretum.* - Peculiares gratiae spirituales in favorem fidelium societatibus a temperantia vel abstinentia ab inebriante potu adscriptorum decernuntur. - *21 maii 1914* 309

VI. Summarium indulgentiarum et privilegiorum Archisodalitati Barcinonensi «Adorationis assiduae pro Pontifice» ab Apostolica Sede concessorum. - *21 maii 1914*. 310

S. CONGR. CONSISTORIALIS

I. *Decretum.* - Supprimitur Confraternitas Catacensis B. Mariae Virg. de Monte Carmelo. - *5 maii 1914* 312

II. Decretum de munere consiliarii municipiorum vel provinciarum a sacerdotibus per Italiam suscipiendo. - *8 iunii 1914* . . 313

S. CONGR. DE PROPAGANDA FIDE

PAG.

Nominationes. 313

S. CONGR. INDICIS

Decretum quo quaedam prohibentur opera. - *3 iunii 1914* 314

S. CONGR. RITUUM

I. *Romana.* - Approbationis Proprii Officiorum pro clero almae Urbis, eiusque districtus. - *22 maii 1914.* 315

II. Decretum seu declaratio circa Propria Officiorum et Missarum. - *3 iunii 1914* . . 316

S. ROMANA ROTA

Brunnen. - Incorporationis seu iurispatronatus. - *28 martii 1914* 317

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I. Ad R. P. D. Eugenium J. Grellier, episcopum Vallis Vidonis, ob exemplar statutorum synodalium praefatae dioeceseos beatissimo Patri reverenter exhibitum. - *12 maii 1914*. 329

II. Ad R. P. A. Caterini, S. I., pontificiae Universitatis Gregorianae moderatorem, ob tria numismata ex auro a beatissimo Patre benigne destinata, inter alumnos sortienda qui doctoris dignitatem et nomen summa cum laude consecuti sint. - *19 maii 1914* 329

DIARIUM ROMANAE CURIAE

Segreteria di Stato. *Nomine, onorificenze* . . 330

Necrologie 332

Annus VI. - Vol. VI. Die 12 Iunii 1914. Num. 9.

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA PII PP. X

APOSTOLICAE SUB PLUMBO LITTERAE

ERIGUNTUR PAROECIAE SS. CRUCIS VIA FLAMINIA
ET S. HELENAE VIA CASILINA

PIUS EPISCOPUS
SERVUS SERVORUM DEI

AD PERPETUAM REI MEMORIAM

Quod iampridem habueramus Nobis propositum, huius almae Urbis paroecias novo ordine constituere ne quid, mutatis civitatis condicionibus, ad provehendam fructuose animarum salutem impedimento esset, id gradatim postremis hisce annis curavimus perficiendum, et nihil praetermisisse videmur quin incolis in extrema Urbe vel extra pomerium degentibus consuleremus; qua in re, cum locorum necessitas postulavit, nova templa, Dei providentia freti, a solo excitare non dubitavimus. Eorum in numero sunt ecclesiae SS. Crucis via Flaminia et S. Helenae via Casilina, quas eo quoque consilio aedificari iussimus, ut, sexto decimo exeunte saeculo ab restituta nativa Ecclesiae Dei libertate per Constantinianum edictum, monimento essent insignis beneficii quod SS. Crucis virtuti acceptum non immerito referatur, et nostrae aetatis homines posterosque in memoriam revocarent pientissimae Constantini imperatoris Genitricis, de christiano nomine optime meritae.

Utroque opere feliciter absoluto, reliquum est ut, qui in iis regionibus sedem domiciliumque habent, eorum procurationi animarum prospiciamus. Quamobrem duas novas instituimus paroecias: alteram

ad SS. Crucis via Flaminia, cui reditus attribuimus qui fuerunt paroeciae S. Mariae in via Lata, quam Litteris Apostolicis *In Ordinandis*, die XI mensis Martii anno MCMIX datis, abolevimus et exstinximus; alteram ad S. Helenae via Casilina, cui reditus statuimus olim peculiares ac proprios paroeciae Ss. Quirici et Iulittae, per easdem Apostolicas Litteras exstinctae. Utriusque vero novae paroeciae terminos committimus definiendos Cardinali vicaria potestate Urbis Antistiti, cuius quoque erit quaecumque supra ediximus, exsequi.

Praesentes vero litteras et in eis contenta et statuta quaecumque, nulla umquam ex causa, colore et capite, etiam ex eo quod paroeciarum patroni sive ecclesiastici sive laici, vel alii quilibet in praemissis seu in eorum aliquo, ius aut interesse, quamvis ex fundatione, dotatione vel ex alio quovis titulo habentes vel habere praetendentes, etiam quomodolibet in futurum, illis non consenserint, seu ad ea vocati et auditi non fuerint, de subreptionis, obreptionis aut nullitatis vitio seu aliquo defectu inexcogitato et substantiali notari, impugnari aut in controversiam et iudicium vocari posse: sed tamquam ex pontificiae providentiae officio, et motu proprio, certa scientia, matura deliberatione, deque Nostrae apostolicae potestatis plenitudine editas, omnimoda firmitate perpetuo validas et efficaces exsistere et fore, suosque plenarios et integros effectus sortiri et obtinere, atque ab omnibus inviolabiliter observari volumus et decernimus, sublata cuicumque, etiam cardinalitia dignitate fulgenti, quavis aliter iudicandi et interpretandi facultate; irritum quoque et inane decernentes quidquid in contrarium scienter vel ignoranter contigerit attentari.

Non obstantibus de iure quaesito non tollendo aliisque Nostris et Cancellariae Apostolicae regulis, praedecessorum Nostrorum constitutionibus et ordinationibus et quarumquumque ecclesiarum etiam patriarchalium seu ordinum et congregationum, iuramento et confirmatione apostolica vel quavis alia firmitate roboratis, statutis et consuetudinibus, etiam in motu proprio aliisque quibuslibet in contrarium praemissorum concessis, de illis eorumque totis tenoribus praesentibus pro expressis habentes, pari motu, scientia et apostolicae auctoritatis Nostrae plenitudine, plenissime et latissime specialiter derogamus.

Praesentium vero transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu tamen notarii apostolici subscriptis et sigillo personae in ecclesiastica dignitate constitutae munitis, eandem fidem in iudicio et extra haberi volumus, quae ipsis praesentibus haberetur, si originaliter exhiberentur.

Nulli ergo omnino hominum liceat hanc paginam Nostrae destinationis, institutionis, attributionis, decreti, statuti, mandati, derogationis

et voluntatis infringere vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem omnipotentis Dei ac beatorum Apostolorum eius Petri et Pauli se noverit incursurum.

Datum Romae apud S. Petrum, anno Domini millesimo nongentesimo decimo quarto, XIV calendas apriles, in festo S. Ioseph, Sponsi B. M. V., Pontificatus Nostri anno undecimo.

A. CARDINALIS AGLIARDI
S. R. E. Cancellarius.

Loco ✠ Plumbi

VISA
M. RIGGI, C. A., *Not.*

Reg. in Canc. Ap., N. 590.

EPISTOLAE

AD R. P. FRANCISCUM XAVERIUM WERNZ, SOCIETATIS IESU PRAEPOSITUM GENERALEM; GRATULANDI CAUSA SOCIETATI IESU ANNO CENTESIMO EXEUNTE POSTQUAM RESTITUTA EST.

Dilecte Fili, salutem et apostolicam benedictionem. — Omnes quidem filios Ecclesiae paterno Nos amore complectimur: sed Ordines et Sodalitates Religiosorum, cum pars lectissima sint Dominici gregis, studio, ut aequum est, prosequimur adeo singulari, ut quaecumque iis vel laeta evenerint vel tristia, communia Nobis habeamus. Quapropter periucundus, ut ipse per te existimare potes, is nuper Nobis accidit - quem officiose exhibueras - « Liber saecularis historiae Societatis Iesu, ab anno MDCCCXIV ad annum MCMXIV » itemque adiunctae litterae, actuosam spirantes pietatem, quibus universos e Societate Iesu admonueras, ut ad celebranda proxime saecularia solemnia ob memoriam restitutae Societatis recte sancteque se accingerent. Profecto non huic Apostolicae Sedi licet, quae Societatem Iesu probe norit experiendo strenuam manum paratamque semper ad praelianda praelia Domini, hoc faustum vobis tempus, tamquam alienum sibi, transmittere; quin libentissime Nos oblata occasione utimur, ut Nostrae benevolentiae caritatem declaremus erga vestrum Ordinem, qui nimirum pro suis in Ecclesiam praeclaris promeritis maximi debet a bonis omnibus fieri. Ac primum gratulari isti Societati ex animo libet, quae hoc centum annorum spatio tam bene se gesserit in Dei gloria et animarum

salute promovenda, idque ratione tam multiplici, in sacris missionibus elaborando, iuventutem instituendo, de philosophia, de theologia secundum Aquinatis doctrinas praecipiendo, quotidianis sacerdotii muneribus maximeque *Spiritualibus Exercitiis* operam dando, bene, docte nervoseque scripta vulgando. Sed praecipuum in modum gratulamur, quod tantas indignitates contumeliasque pertulerit atque adhuc perferat improborum. Neque enim aliud est causae, cur ab his adeo petatur hostiliter, nisi quia in exemplum dedita addictaque est Apostolicae Sedi, quod quidem nemo catholicus negaverit in maximis eius laudibus esse ponendum. Ceterum scimus, non posse mundum cum iis qui pie sequantur Iesum, servare pacem, cum ipse Christus suos praemonuerit: ***Beati eritis, cum vos oderint homines, et cum separaverint vos, et exprobraverint, et eiecerint nomen vestrum tamquam malum propter Filium hominis.*** [1]

Iamvero Societas Iesu, cum feliciter decessoris Nostri illustris Pii VII auctoritate revixerit, cum, omnium deinceps Pontificum gratia florens, mirifice ad hunc diem creverit, optandum est, ut magis et magis invalescat, et apud gentes omnino omnes liberam inveniat et vivendi et agendi potestatem. Id quod certe bono publico fiat: nam qui Ecclesiae administri sint Apostolicae Sedis studiosiores, eos quis ignorat diligentiores alacrioresque ad provehendam humanitatem veraque populorum commoda solere exsistere? Nos igitur, ut vestra semper opera eas, quas debet, utilitates pariat, vos, quotquot Ignatii Patris estis alumni, impense, ut filios carissimos, hortamur, ne illud praesertim detis umquam oblivioni, quod ipse in parte X Constitutionum sapientissime praecipit: « ut omnes qui se Societati addixerunt, in virtutum solidarum ac per-« fectarum et spiritualium rerum studium incumbant; ac in huiusmodi « maius momentum, quam in doctrina vel aliis donis naturalibus et « humanis constitutum esse ducant. Illa enim interiora sunt, ex quibus « efficaciam ad exteriora permanare ad finem nobis propositum oportet ». Quare sibi quisque vestrum caveat diligenter, ut, dum se omnibus omnia fieri studet ut omnes faciat salvos, ne quid ipse e pestifera mundi contagione contrahat, eius aliqua ex parte aut cupiditatibus indulgendo aut erroribus parcendo; foret hoc enim demum sequi *sapientiam carnis*, unde magnum fidei sanctorumque morum detrimentum caperet christiana plebs; brevi, Nos illa ipsa tria volumus religiose vitent, quae tu in ea, quam supra memoravimus, epistola ad Patres et Fratres Societatis, omnibus edixisti religiose vitanda: spiritum mundi, animi levitatem, studium temerariae novitatis. Ita enimvero, nec alio pacto, fiet, ut semper

[1] Luc., VI, 22.

omnium vestrum *una sit fides mentium et pietas actionum.* Quod equidem optantes vobis et precantes, auspicem divinorum munerum ac testem singularis benevolentiae Nostrae, apostolicam benedictionem tibi, dilecte Fili, et Societati Iesu universae amantissime impertimus.

Datum Romae apud S. Petrum, die x mensis maii MCMXIV, Pontificatus Nostri anno undecimo.

PIUS PP. X

SUPREMA S. CONGREGATIO S. OFFICII

(SECTIO DE INDULGENTIIS)

I

DECRETUM

SEU DECLARATIONES CIRCA ALIQUOS SPIRITUALES FAVORES PIO OPERI PROPAGATIONIS FIDEI CONCESSOS.

Ad supremam hanc sacram Congregationem S. Officii, sequentia exhibita sunt dubia, pro opportuna solutione, nimirum:

I. Quando parochus delegavit unum ex suis vicariis, committens ei munus colligendi in sua parochia eleemosynas in favorem pii Operis Propagationis Fidei, uter facultatibus et privilegiis eidem Operi a Sancta Sede concessis fruitur? An solus vicarius? num parochus solus? an vero uterque?

II. In dioecesibus, ubi nullum consilium neque comitatus exsistit, sed solus invenitur sacerdos ab episcopo nominatus tanquam director dioecesanus cum mandato toti huic Operi providendi, gaudetne solus hic director facultatibus et privilegiis a Sancta Sede concessis? An vero episcopus similiter iis fruitur?

Emi ac Rmi PP. Cardinales Inquisitores generales, feria IV, die 25 martii 1914, respondendum esse dixerunt:

Ad I. Tam parochus, cui munus demandatum fuerit in aliqua paroecia colligendi eleemosynas, quam vicarius, cui parochus hoc mu-

nus committit, fruuntur facultatibus et privilegiis a Sancta Sede concessis.

Ad II. Non solum sacerdos director, sed et Revmus Episcopus gaudent in casu facultatibus et privilegiis a S. Sede concessis.

Et Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, in solita audientia R. P. D. Adsessori S. Officii, feria V sequenti, die 26 martii, impertita, benigne sententiam Emorum PP. approbare dignatus est. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

II

DECRETUM

PECULIARES TRIBUUNTUR INDULGENTIAE SODALITATIBUS LECTIONI S. EVANGELII PROVEHENDAE INSTITUTIS.

Quam proficua sit inter fideles eorum consociatio ad assiduam provehendam lectionem Evangelii, conspicui probavere fructus indidem procreati. Quae enim, ecclesiastica favente auctoritate, hucusque surrexerunt, caelestibus visae sunt benedictionibus foecundari.

Quo igitur res ista plurimum incrementi capiat, censuit Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, fidelibus sub Christi nomine in profectum Evangelii confoederatis, Ecclesiae thesaurum esse opportune aperiendum.

Quapropter, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, die 23 aprilis, anno 1914, Idem Ssmus Dominus omnibus et singulis piis Sodalitatibus, a locorum Ordinariis sive iam canonice erectis sive in posterum similiter erigendis, ea mente ut eius membra in id conspirent ut magis propagetur ac magis Evangelium, sibique ad hunc finem assequendum proponant: 1° Saepe incumbere, et si possibile sit quotidie, aliquali S. Evangelii lectioni, utendo editionibus ab Ecclesia probatis, et crebris lucidisque adnotationibus ditatis; 2° Eiusmodi lectionem aliis passim opportuneque commendare; 3° Frequenter invocationem recitare: *Da, quaesumus, Iesu, ut tuo sancto obsequamur Evangelio,* sequentes indulgentias benigne concedere dignatus est: I. Plenarias,

defunctis quoque applicabiles, pro Sodalibus confessis ac S. Communione refectis, qui ecclesiam seu sacellum visitaverint, in quo Sodalitas canonice erecta est, ibique ad mentem Summi Pontificis oraverint: 1° Die inscriptionis in Sodalitatem; 2° Diebus festis: Nativitatis D. N. I. C. - Circumcisionis - Epiphaniae - Paschatis - Ascensionis - Pentecostes - Assumptionis B. M. V. - Cathedrae S. Petri Romae - Conversionis S. Pauli Ap. - S. Ioseph (19 martii) - S. Marci Ev. - S. Iacobi Ap. (1 maii) - Ss. App. Petri et Pauli - S. Matthaei Ap. et Ev. - S. Hieronymi - S. Lucae Ev. - S. Iudae Thaddaei Ap. - S. Ioannis Ap. et Ev. - et Omnium Sanctorum. - II. Plenariam in articulo mortis, a quibuslibet ex Sodalibus lucrandam, si confessi ac S. Synaxi refecti, vel saltem contriti, Ssmum Iesu Nomen ore, si potuerint, sin minus corde, devote invoca verint et mortem tanquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint. - III. Partialem centum dierum, etiam defunctorum animabus profuturam, pro quolibet pietatis vel caritatis opere, quod Sodales iuxta Sodalitii statuta peregerint.

Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

III

DECRETUM

SEU DECLARATIO CIRCA INSCRIPTIONEM ET TRANSMISSIONEM NOMINUM FIDELIUM ADLECTORUM IN PIAS CONFRATERNITATES.

Cum S. Congregatio Indulgentiis sacrisque Reliquiis praeposita, die 16 iulii, anno 1887, declaraverit, inscriptionem nominum christifidelium, qui in Confraternitates proprie dictas cooptantur, esse omnino ad lucrandas indulgentias necessariam; et ex decreto eiusdem S. Congregationis, d. d. 18 augusti 1868, sacerdotes alicuius ex relativis Confraternitatibus rectoris munere carentes, quamprimum commode possunt, transmittere teneantur ad Superiores respectivae Sodalitatis vicinioris canonice erectae nomina receptorum, ut in album ipsius Sodalitatis referantur; dubitari coeptum est, an fideles ex ipso die inscriptionis, ad indulgen-

tias lucrandas ius haberent, etsi eorum nomina nondum ad Sodalitatem pervenerint. Et S. eadem Congregatio, diebus 12 decembris 1892 et 15 novembris 1893, affirmativam responsionem protulit. Si tamen, sive ex negligentia, sive ex alia causa, fidelium nomina numquam ad Sodalitatem transmittantur, novum exoritur dubium, an aliquando, et quonam tandem tempore, fideles indulgentiarum beneficio censendi sint decidisse. Qua de re supplicatum est apud Ssmum D. N. Pium div. prov. Pp. X, ut mentem suam vellet aperire, et defectus ex hoc capite hucusque per quoscumque sacerdotes forte admissos benigne sanare. Et Sanctitas Sua, in solita audientia, die 23 aprilis 1914, R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, praevia sanatione omnium defectuum hucusque admissorum in inscriptione et transmissione nominum christifidelium, qui ad quamcumque piam Sodalitatem cooptati fuerint, declaravit, firma remanente in conscientia obligatione inscribendi et transmittendi nomina, iuxta decreta aliasque S. Sedis praescriptiones, fideles, eo ipso quo a legitime deputato admittuntur, rite adscriptos censeri, ad effectum tantummodo ut indulgentias lucrari aliarumque gratiarum spiritualium participes fieri valeant, etiamsi eorum nomina, quacumque ex causa, in album Sodalitatis relata non fuerint. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

IV

DECRETUM

SEU INDULTUM CIRCA PERAGENDAM SACRAMENTALEM CONFESSIONEM ANTE DIEM LUCRANDAE INDULGENTIAE CONSTITUTUM.

Die 23 aprilis 1914.

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii impertita, crebriorem cupiens facilioremque usum reddere Eucharisticae Communionis, et nihilominus aliquando obstare noscens praescriptam eodem die, vel aliquo ex antecedentibus, iuxta peculiaria vel generalia S. Sedis indulta, praesertim vero data die 9 decembris 1763 et 11 martii 1908 per S. Congregationem Indulgentiarum, sacramentalem confessionem; firmis remanentibus amplioribus iam factis

concessionibus, ac nominatim sub die 14 februarii 1906, per supra dictam sacram Indulgentiarum Congregationem, relate ad eos qui quotidie vel fere Angelorum Pane reficiuntur; benigne concedere dignatus est, ut ad quaslibet lucrandas indulgentias sufficiens habeatur confessio sacramentalis ultimo octiduo ante diem pro lucranda indulgentia designatum peracta; dummodo tamen non oporteat, ut, secundum prudens confessarii iudicium, aliquis ex christifidelibus aliter se gerat.

Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

V

DECRETUM

PECULIARES GRATIAE SPIRITUALES IN FAVOREM FIDELIUM SOCIETATIBUS A TEMPERANTIA VEL ABSTINENTIA AB INEBRIANTE POTU ADSCRIPTORUM DECERNUNTUR.

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsessori S. Officii, feria V, die 21 maii 1914, impertita, cupiens propensiorem Suam voluntatem erga Societates, a Temperantia vel Abstinentia ab inebriante potu nuncupatas, ostendere, earumque Sodales in provehendo tam salubri proposito alacriores experiri; apostolica auctoritate, benignam de thesauro Ecclesiae largitionem adaperire constituit, et sequentes indulgentias istiusmodi Sodalitatibus, dummodo a Rmis Ordinariis canonice sint erectae vel in posterum erigantur, concedere dignatus est:

I. Indulgentias Plenarias. Sodalibus confessis ac S. Communione refectis aliquam ecclesiam vel publicum oratorium devote visitantibus ibique ad mentem Summi Pontificis orantibus: 1° Die quo Sodalitati nomen dederint. 2° In festo cuiusque Sodalitii Titulari. 3° In festo S. Ioannis Baptistae vel Dominica immediate sequenti. 4° Quatuor in anno diebus festis, a Rmis Ordinariis semel tantum designandis. 5° Semel in mense, die cuiusque Sodalis arbitrio eligenda, si per integrum mensem orationem aliquam a Rmo Ordinario pro respectiva Sodalitate adprobatam devote recitaverint.

II. Indulgentias Partiales. 1° Septem annorum totidemque quadragenarum, quatuor in anno diebus ab Ordinariis semel tantum designandis, quibus Sodales aliquam ecclesiam vel publicum oratorium devote visitaverint, ibique ad mentem Summi Pontificis oraverint, simulque promissionem circa temperantiam vel abstinentiam a potu inebriante ex corde renovaverint. 2° Trecentorum dierum, ab iis Sodalibus lucrandam, qui ebrietati deditos ab huiusmodi vitio avertere conati fuerint, vel aliquem ex iis ut Societati adscribatur adduxerint; aut coetibus Sodalitatis interfuerint.

Quae omnes et singulae indulgentiae etiam defunctis applicari queunt.

Indulsit tandem eadem Sanctitas Sua ut Missae omnes, quae pro anima alicuius Sodalis defuncti a quocumque sacerdote adplicantur, ita illi animae suffragari possint ac si ad altare privilegiatum celebratae fuissent.

Praesenti in perpetuum valituro, absque ulla Brevis expeditione. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

VI

SUMMARIUM

INDULGENTIARUM ET PRIVILEGIORUM ARCHISODALITATI BARCINONENSI « ADORATIONIS ASSIDUAE PRO PONTIFICE » AB APOSTOLICA SEDE CONCESSORUM.

I. *Indulgentiae Plenariae.*

Sodalibus confessis ac S. Synaxi refectis aliquam ecclesiam vel publicum oratorium visitantibus ibique ad mentem Summi Pontificis orantibus: 1) die quo in Sodalitatem ingredientur; 2) in festo Ss. Trinitatis; 3) in festo et solemnitate S. Ioseph, Sponsi B. M. V.; 4) Ss. Apostolorum Petri et Pauli; 5) Cathedrae Romanae S. Petri; 6) Cathedrae Antiochenae eiusdem B. Apostoli; 7) in Commemoratione omnium Ss. Romanae Ecclesiae Summorum Pontificum; 8) semel in unoquoque mense, quo die ad communionem generalem recipiendam convenerint; 9) in

articulo mortis, si Sodales uti supra dispositi, vel saltem contriti, Ssmum Iesu Nomen ore, si potuerint, sin minus corde, devote invocaverint et mortem tamquam peccati stipendium de manu Domini patienter susceperint.

II. *Indulgentiae partiales.*

Sodales, qui diebus Stationum Urbis in Missali Romano adsignatis ecclesiam in qua Sodalitas erecta reperitur, ceteris servatis conditionibus, visitaverint, easdem indulgentias adquirere possunt, quas, iuxta decretum S. C. Indulg. d. d. 9 iulii 1777, lucrarentur, si ad Urbis ecclesias in eodem Missali recensitas personaliter se conferrent.

III. *Indulgentia partialis.*

Centum dierum pro quocumque opere pietatis vel caritatis, quod Sodales iuxta finem Sodalitii corde saltem contrito ac devote peregerint.

IV. *Privilegia.*

1° Omnes et singulae indulgentiae superius recensitae, excepta tamen plenaria in mortis articulo, applicari etiam possunt animabus in Purgatorio degentibus. 2° Missae, quae pro anima alicuius Sodalis a quocumque sacerdote celebrabuntur, ita illi animae suffragari possunt ac si ad altare privilegiatum celebratae fuissent. 3° Director Archisodalitatis, vel alicuius sodalitii rite ad eam aggregati, facultate gaudet, durante suo munere, benedicendi unico crucis signo, ad usum tantummodo Sodalium, Ss. Numismata Associationis propria, eisque applicandi indulgentias « Apostolicas » nuncupatas.

Die 21 maii 1914.

Ssmus D. N. D. Pius div. prov. Pp. X, in audientia R. P. D. Adsesori S. Officii impertita, indulgentias ac privilegia superius relata, in perpetuum, absque ulla Brevis expeditione, concedere dignatus est, presens Summarium adprobavit, illudque typis mandari et publicari posse benigne permisit. Contrariis quibuscumque non obstantibus.

D. Card. Ferrata, *Secretarius.*

L. ✠ S.

† D. Archiep. Seleucien., *Ads. S. O.*

S. CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

SUPPRIMITUR CONFRATERNITAS CATACENSIS B. MARIAE VIRG. DE MONTE CARMELO.

Il fine e la ragione di essere delle Confraternite nella Chiesa è di offrire ai confratelli un mezzo di santificazione, di esercizio di carità fra loro e con altri, e di pratica di culto divino secondo le leggi ed entro i limiti non da essi voluti, ma da Dio e dalla legittima autorità che Dio ha stabilito nella Chiesa, prescritti. Quale sia questa autorità, quali siano queste leggi è a tutti noto. E quale rispetto e quale soggezione si debba a questa autorità da tutti i fedeli, ma specialmente da quelli che come confratelli d'una pia Congrega, per la loro stessa posizione hanno doveri speciali, è ugualmente notissimo, avendo il divino Maestro dichiarato ai discepoli: *qui vos audit me audit, qui vos spernit, me spernit.*

Ora, considerato che la Confraternita del Carmine in Catanzaro ha pubblicamente e notoriamente in modo gravissimo contravvenuto a queste leggi ed a questi doveri; considerato che in questo spirito di ribellione non solo ha perseverato, ma ha tentato perfino di sopraffare l'autorità ecclesiastica con le dimostrazioni e violenze; considerato che una religiosa istituzione quando declina dal suo fine e va al fine opposto non solo non ha ragione d'esistere ma deve essere soppressa ed abolita; questa sacra Congregazione Concistoriale per mandato del Santo Padre, a tutela della disciplina ecclesiastica, a riparazione dello scandalo dato e a punizione dei colpevoli, sopprime e dichiara di fatto soppressa col presente decreto, detta Confraternita del Carmine, rimanendo *ipso facto* abrogato qualsiasi privilegio o diritto che in qualunque modo fosse ad essa spettato.

Dato a Roma, dalla S. C. Concistoriale, il 5 maggio 1914.

C. Card. De Lai, Vescovo di Sabina, *Segretario.*

L. ✠ S.

Giovanni Batt. Rosa, *Sostituto.*

II

DECRETUM

DE MUNERE CONSILIARII MUNICIPIORUM VEL PROVINCIARUM A SACERDOTIBUS PER ITALIAM SUSCIPIENDO.

Quaerentibus nonnullis Italiae Ordinariis utrum possint sacerdotes munus suscipere Consiliarii in rebus administrativis sive municipiorum sive provinciarum civilium et ad hunc finem acceptare ut candidati in electionibus proponantur, sacra Congregatio Consistorialis, de mandato Ssmi Domini nostri, rebus omnibus mature perpensis, respondendum censuit non licere, nisi praevio consensu tum Ordinarii proprii cuiusque sacerdotis, tum Ordinarii loci in quo mandatum administrativum est exercendum; contrariis quibuslibet minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus sacrae Congregationis Consistorialis, die 8 iunii 1914.

C. Card. De Lai, *Secretarius.*

L. ✠ S.

Ioannes Bapt. Rosa, *Substitutus.*

S. CONGREGATIO DE PROPAGANDA FIDE

NOMINATIONES

Brevibus apostolicis nominati sunt:

Die 1 maii 1914. — *Episcopus tit. Paroecopolitanus et Coadiutor cum futura successione Vicarii Apostolici Mongoliae centralis*, R. D. Everardus Ter Laak, alumnus Congregationis immaculati Cordis B. Virginis Mariae atque in praesens praefectus apostolicus Kan-Su meridionalis.

Die 2 maii. — *Archiepiscopus tit. ecclesiae Pessinuntinae latini ritus et Coadiutor cum futura successione Archiepiscopi Adelaidensis*, R. D. Robertus Gulielmus Spence Ordinis Praedicatorum.

Die 3 maii. — *Episcopus tit. Coracesiensis et vicarius apostolicus Cookpolitanus*, R. D. Ioannes Heavey, ex Ordine Eremitarum S. Augustini

Decreto S. Congregationis de Propaganda Fide nominatus est:

7 aprilis 1914. — *Praefectus apostolicus Terrae Gulielmi occidentalis*, R. P. Adalbertus Otto Rielander, e Congregatione Ssmorum Cordium de *Picpus*.

S. CONGREGATIO INDICIS

DECRETUM

Feria II, die 1 iunii 1914.

Sacra Congregatio eminentissimorum ac reverendissimorum sanctae Romanae Ecclesiae Cardinalium a sanctissimo Domino nostro Pio Papa X sanctaque Sede Apostolica Indici librorum pravae doctrinae, eorumdemque proscriptioni ac permissioni in universa christiana republica praepositorum et delegatorum, habita in palatio Apostolico Vaticano die 1 iunii 1914, damnavit et damnat, proscripsit proscribitque, atque in Indicem librorum prohibitorum referri mandavit et mandat quae sequuntur opera:

Henri Bergson, *Essai sur les données immédiates de la conscience.* Paris, Félix Alcan.

— *Matière et mémoire; essai sur la relation du corps à l'esprit.* Ibid.

— *L'évolution créatrice*, Ibid.

Alois Konrad, *Iohannes der Täufer.* Graz und Wien 1911: *donec corrigatur.*

Damiano Avancini, *Modernismo;* romanzo. Milano 1913.

Rafael Uribe Uribe, *De cómo el liberalismo político colombiano no es pecado.* Bogotá 1912.

Theodor Wacker, *Zentrum und kirchliche Autorität* in opusculo: *Gegen die Quertreiber.* Essen 1914.

Itaque nemo cuiuscumque gradus et conditionis praedicta opera damnata atque proscripta, quocumque loco et quocumque idiomate, aut in posterum edere, aut edita legere vel retinere audeat, sub poenis in Indice librorum vetitorum indictis.

Quibus sanctissimo Domino nostro Pio Pp. X per me infrascriptum Secretarium relatis, Sanctitas Sua Decretum probavit, et promulgari praecepit. In quorum fidem, etc.

Datum Romae, die 3 iunii 1914.

FR. CARD. DELLA VOLPE, *Praefectus.*

L. ✠ S.

Thomas Esser, O. P., *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I.

ROMANA

ADPROBATIONIS PROPRII OFFICIORUM PRO CLERO ALMAE URBIS, EIUSQUE DISTRICTUS.

Adprobato Kalendario die 10 decembris 1913 in usum cleri saecularis almae Urbis eiusque districtus, Emus et Revmus Dñus cardinalis Basilius Pompilj, in ipsa Urbe Vicarius generalis, sanctissimo Domino nostro Pio Papae X respectivum Proprium Officiorum reverenter exhibuit insimul postulans ut illud, revisione peracta, suprema Sua auctoritate adprobare et concedere dignaretur.

Sacra porro Rituum Congregatio de mandato eiusdem Ssmi Dñi nostri praesens Proprium a se revisum et ordinate dispositum probare posse censuit. Quibus omnibus Ssmo Dño nostro Pio Papae X per subscriptum S. R. C. Secretarium relatis, Sanctitas Sua praedictum Proprium ratum habere ac probare dignata est, illudque a clero saeculari romano et ab iis omnibus qui eiusdem cleri Kalendario legitime utuntur, adhiberi benigne concessit.

Contrariis non obstantibus quibuscumque, die 22 maii 1914.

FR. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

II

DECRETUM SEU DECLARATIO

CIRCA PROPRIA OFFICIORUM ET MISSARUM

Evulgatis sacrorum Rituum Congregationis decretis n. 4166 diei 11 augusti 1905 circa editionem et approbationem librorum cantum gregorianum continentium, et n. 4260 diei 24 februarii 1911 circa modum servandum in expetenda approbatione Propriorum alicuius dioecesis, Ordinis seu Instituti cum cantu gregoriano ad normam Gradualis vel Antiphonalis Romani Vaticanae editionis, sacra eadem Congregatio opportunum atque utile nunc declarare censuit ac declarat quod tum praedicta Propria cum cantu tum alia Propria sine cantu in triplici exemplari revisioni et approbationi huius sacri Consilii una cum postulato respectivi Episcopi, Ordinarii vel Superioris subiicienda, tanquam opus non definitivum sed adumbratum atque uti schema manuscriptum etsi typis impressum, esse habenda. Revisione autem peracta et indulta approbatione, unum ex dictis exemplaribus remittetur ad Episcopum seu Ordinarium vel Superiorem cum testimonio authentico revisionis et approbationis, adiecta clausula posse ab iis ad quos spectat, eisdem Propriis approbatis concedi *Imprimatur* in usum respective dioecesis, Ordinis seu Instituti. Huiusce vero Proprii typis definitive impressi, cum testificatione tum approbationis S. Sedis tum licentiae Ordinarii seu Superioris praefixa, duplex exemplum ad sacram Rituum Congregationem transmittatur.

Contrariis non obstantibus quibuscunque. Die 3 iunii 1914.

Fr. S. CARD. MARTINELLI, *Praefectus.*

L. ✠ S.

† Petrus La Fontaine, Ep. Charystien., *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

BRUNNEN.

INCORPORATIONIS SEU IURISPATRONATUS.

Pio Pp. X feliciter regnante, Pontificatus Dominationis Suae anno undecimo, RR. PP. DD. Franciscus Heiner, Ponens, *Aloisius Sincero et Iosephus Mori, Auditores de turno, in causa* Brunnen. - Incorporationis seu Iurispatronatus, - *actore* Magno Priore S. Equ. Ord. Melitensium Boëmiae et Austriae, *repraesentato per legitimum procuratorem Vincentium Sacconi, advocatum, adversus excellentissimum* Episcopum Brunnensem, *conventum, repraesentatum per legitimum procuratorem Antonium Cagiano de Azevedo, die 28 martii 1914, sequentem protulerunt sententiam definitivam.*

Quum exeunte anno 1910 parochia Erdpurgensis, olim ad dioecesim Olomucensem, nunc ad dioecesim Brunnensem pertinens, vacaret, Magnus Prior S. Eq. Ord. Melitensium Boëmiae et Austriae petiit ab episcopo ut paroeciam Erdpurgensem, utpote pleno iure incorporatam Commendae de Maylberg seu Ordini, conferret alicui sacerdoti ex Ordine. Episcopale vero Consistorium Brunnense postulato Magni Prioris negativum dedit responsum, cui responsioni quum Magnus Prior non acquieverit, res ad tribunal dioecesanum delata est. Die dein 29 novembris 1911 prodiit sententia iudicialis quae pariter postulatum Ordinis reiecit. Appellationem ab hac sententia rite institutam tribunal Olomucense non accepit ob defectum competentiae, quum in casu statim ad Sedem Apostolicam esset appellandum.

Re denique delata ad H. S. O., respondendum est ad dubia legitime concordata:

I. *An constet de legitima incorporatione beneficii curati Erdberg Ordini Melitensium ac Commendae Maylberg.*

II. *An Magnus Ord. Mel. Prior Boëmiae et Austriae ad parochialem ecclesiam Erdpurgensem sacerdotes eiusdem Ordinis praesentare iure possit, vel e contra sacerdotes saeculares ipse praesentare teneatur.*

In facto haec sunt praemittenda.

1) Anno 1227 Otto de Traberch per chirographum Leopoldi ducis Austriae et Styriae « pro remedio animae suae et dominorum suorum « omniumque parentum suorum salute, iura patronatus et quidquid iuris « habuit in ecclesia *Walgerstein* Pataviensis et *Erdpurga* Olomucensis « dioecesium libere et absolute tradidit Hospitali et Fratribus S. Ioannis « iure perpetuo possidenda ».

« Una cum universis decimis ... quae omnia sicut nos de facto a « nostris ibidem colonis recepimus, ita de iure divino et canonico tam- « quam dominus temporalis, qui decimas Dei de iure possidere nequit, « dictis fratribus plebanis in Walgerstein et Erdpurga tradidimus possi- « denda, recipienda et in suum usum convertenda ».

2) Uti ex ipso documento donationis constat, tempore donationis parochiam Erdpurgensem regebant sacerdotes ex Ordine S. Ioannis seu ex Ordine Melitensium. Id enim intelligitur sub expressione « Fratres plebani ». Etiam annis 1411 et 1660, Fratres ex Ordine erant parochi, uti ex relativis documentis constat. Idem accidit decursu saeculorum adhuc una alterave vice.

Ex altera vero parte adsunt instrumenta, ex quibus patet, quod episcopus Olomucensis ad praesentationem magni pro tempore prioris Ordinis Melitensium sacerdotibus saecularibus parochiale beneficium Erdpurgense contulerit. Insuper dubitari nequit quin ab anno 1746 usque ad hodiernam beneficii vacantiam continua adsit series sacerdotum saecularium qui ad praesentationem magni prioris munus parochiale Erdpurgense nacti sunt.

3) Primum de quo exstat notitia dissidium inter Ordinem et episcopum prodiit anno 1678. Episcopus enim praesentationem ad beneficium parochiale ab Ordine factam hisce reiecit verbis: « Cum praesen- « tatio moderna comitis Sebastiani a Pötting, eq. Mel., prioribus non sit « conformis, et equites Melitenses numquam vicarios, sed parochos in « suis commendis in hac dioecesi praesentaverint ... ». Pariter anno 1737 cardinalis de Schrattenbach, episcopus Olomucensis, litteras praesentationis ad vacans beneficium *Leobschicense* reiecit, quum praesentatio « formulis antehac a Commendatoribus dari solitis longe differat », suo vicario ac dominis ex Consistorio mandans ut « ... praefato domino « comiti humaniter praescribatis quatenus hanc suam praesentationem « immutare, et se stilo antiquo in curia nostra episcopali hac in parte « recepto et hactenus usitato conformare vellet ».

4) Prima porro iudicialis controversia de beneficio parochiali Erdpurgensi orta est anno 1759. Comes enim Antonius Waldsee Colloredo,

Maylbergensis commendator, ab ecclesia Erdpurgensi violenta manu amoverat parochum ex clero saeculari ab episcopo institutum et in eius locum sacerdotem ex Ordine constituerat.

Magistratus civilis ab ipso commendatore invocatus decisionem tulit in favorem episcopi. Ita enim legitur in caesareo decreto diei 29 septembris 1759: « Atteso che Sua imp. real. Maestà *quoad possessorium* rispetto « a questo vicariato parrocchiale l'ha trovato essere fondato pel sign. ve- « scovo di Olmütz, certamente e in guisa tale che ciò non soggiace alla « minima contradizione, e in nessun modo potrà essere contestato .... « stante che l'altamente ricordata S. I. R. Maestà, nel modo detto in « principio volle aver conservato il sign. vescovo di Olmütz nel posses- « sorio a lui in tal modo incontestabilmente spettante, ha ordinato alla « Sua I. R. Rappresentazione e Camera che essa, quando il signor Conte « non richiami con le buone subito spontaneamente il cappellano del- « l'ordine, espella di là questo cappellano, *salvo iure quocumque*, e debba « prestar quivi in possessorio ogni assistenza nelle sue funzioni spirituali « all'amministrazione parrocchiale episcopale .... ».

Comes Colloredo iussis huius decreti se subiecit, abstinuit tamen a lite movenda quoad petitorium, quae lis quidem iuxta decretum imperatricis Mariae Teresiae institui debuisset coram tribunali civili, sed istud tribunal ipse comes antea iam invocaverat. Neque postea, quum scilicet cessaverant tristissima illa tempora, Ordo litem movit, licet annis 1847, 1866 et 1897, quin tamen desideratum effectum obtinuerit, conatus suos praesentandi sacerdotes ex Ordine renovaverit. Anno demum 1910 Ordo ad dirimendam quaestionem de novo agitatam appellavit ad tribunalia ecclesiastica.

Ius quod spectat haec sunt animadvertenda.

1) Incorporatio, quae quoddam unionis beneficiorum genus est ideoque in iure canonico, etiam nomine unionis venit, consistit iuxta Aichner, *Compendium iuris eccl.*, ed. XI, p. 275, cum communi, « in eo, « ut aliquod beneficium cuidam collegio, capitulo, monasterio, universi- « tati, vel dignitati, et quidem plerumque augendae dotationis causa, « adiiciatur. Ad munera beneficii incorporati obeunda semper vicarius « deputari debet... Distinguitur triplex incorporationum species. Prima « dicitur unio quoad temporalia tantum, seu non pleno iure, quando « bona temporalia parochiae assignata sunt ex. gr. cuidam monasterio, « sed cura animarum administratur a rectore beneficii ab episcopo con- « stituto ad praesentationem monasterii. Unio pleno iure est, quando « tum temporalia tum spiritualia pertinent ad monasterium, ita ut cura

« animarum habitualiter resideat penes capitulum seu penes praelatum « qui repraesentat capitulum, actualiter vero exerceatur per vicarium « temporalem e gremio capituli deputatum. Mediante hac unione mutatur « status et natura beneficii uniti, adeo ut quoad titulum exstinguatur et « desinat esse beneficium et fiat pars seu praedium alterius cui unitur. « Unio denique plenissimo iure ea est, qua praelatus monasterii iuris- « dictionem quasi episcopalem in clerum et populum subiectum obtinet « haecque praelati iurisdictio ex episcopi dioecesani potestate eximitur ».

Institutum incorporationis quoad rem et vocem saeculo XIII iam sat evolutum erat, ita ut de eius vi ac significatione non amplius ambigere liceat.

Quum de ea agitur, tunc temporis iam planis verbis explicatur ac consensu episcopi semper confirmatur. Ita v. g. legitur in quodam instrumento (*Mecklenburg Urkdbch*, 1, 462) donationis a laico ecclesiae collegiatae anno 1257 cum expresso consensu episcopi factae « ... perpetuo « possidendam, ita ut dicta ecclesia cum omni integritate sua et pleno « iure ad usum canonicorum devolvatur ». In instrumento autem anni 1263 (*Wurdtwein*, dioec. Mogunt, 1, 478) episcopus ipse donat hisce verbis: « Ecclesiam in *Gensem* cuius ad nos pertinet ius patronatus, vobis (abbati « et conventui monast. S. Iacobi Mognat., O. S. B.) de consilio et con- « sensu capituli nostri tradimus et donamus pleno iure ... obtinendam ».

Dicendum tamen hoc casu, uti ex contextu patet, agi de incorporatione non pleno iure. E contra in documento anni 1282 (*Mecklenburg Urkdbch*, 3, 53): « Ecclesiam in Bergerdorpe cum iure patronatus eiusdem « et cum omnibus temporalibus et spiritualibus eius pleno iure vobis ... « conferimus perpetuo possidendam ».

Consensum autem episcopi tunc temporis seu ante Concilium Tridentinum necessarium (ac sufficientem) fuisse in unionibus et incorporationibus beneficiorum, in dubium vocari nequit. In cap. VIII enim *de excess. Prael.* invenitur mandatum Caelestini III dicentis: « Sicut « unire episcopatus ad summum Pontificem pertinere dignoscitur, ita « episcopi est ecclesiarum suae dioecesis unio et subiectio earumdem ». Et in cap. IX, *de iurepatron.* legitur: « Nullus laicus decimas, ecclesias, « aut quidquid ecclesiastici iuris est, sine consensu sui pontificis, mona- « steriis vel canonicis conferat ». Et in cap. XI, *de iurepatr.* mandat Alexander III « ut nemo ex religiosis et aliis clericis, ecclesias ex lai- « corum donatione, nisi episcopi auctoritas et consensus interveniat, « praesumat sibi vindicare aut in adquisitas retinere ».

Idem desumitur ex cap. V, *de iurepatr.* in quo idem Pontifex monet: « ... si laici clericis vel collegiis de donationibus instrumenta confecerint

« in hac verba vel similia (concessi *vel* dedi ecclesiam et praesente carta « firmavi), si consensus episcopi non accesserit, nihil agi videtur: quia « pro non dato habetur quod ab illo datur qui non potest de iure « donare ». In cap. III denique *de privil.* legitur: « Ecclesias igitur et deci- « mas de manu laicorum sine consensu episcoporum tam illos (scil. Fra- « tres Templi et Hospitalis) quam etiam quoscumque alios religiosos reci- « pere prohibemus ».

Si agatur de controversia inter episcopum, qui contendit ecclesiam quandam non esse subiectam alicui Ordini seu non esse incorporatam monasterio sed liberam, et Ordinem, qui ecclesiam incorporatam seu subiectam vindicat, patet favorem iuris esse ex parte libertatis ecclesiae, cum incorporatio utpote praeiudicium ferens libertati episcopi sit res odiosa. Si insuper possessio stat ex parte episcopi, habetur favor iuris pro episcopo ex altero fonte, cum « in dubio melior sit condicio possi- dentis ». In tali proinde casu tunc tantum pro incorporatione pronun- tiandum est, quum ea invictis argumentis probari potest.

Adnotat denique ad rem Berardi, diss. III, c. 3, multum discriminis intercedere inter parochiales ecclesias seu munera parochialia unita monasteriis, et inter parochiales ecclesias quarum iuspatronatus tantum competat monasteriis: ... quae discrimina ut agnoscantur semper respi- ciendum erit ad tabulas fundationis seu unionis beneficii: « quod si « tabulae deficiant, usus rerum gestarum demonstrabit, quaenam sint « iura monasterii: an nimirum intra meros iurispatronatus fines conti- « neantur: an etiam ad ipsam parochialem curam exercendam exten- « dantur ».

2) Ad tabulas igitur donationis imprimis quod attinet ex textu clare resultat, Ottonem donasse Ordini iuspatronatus tantum, relate ad eccle- sias Walderstein et Erdpurgae. Legitur enim in istis tabulis: « Iurapatro- « natus et quidquid iuris habuit in ecclesiis Walderstein et Erdpurgae ... « libere et absolute Hospitali tradidit ». Ceterum curam animarum Otto Ordini non solum non tradidit, sed nec potuisset tradere, cum ipse eam possidere non valuerit, uti patet ex supradictis et effluit ex ipsa natura rei spiritualis. Quare expressio illa « iurapatronatus et *quidquid iuris habuit* » ita intelligenda est, ut Otto simul cum iurepatronatus tradere, intenderit iura accessoria cum patronatu coniuncta: numquam vero ita intelligi potest, quasi donator iuspatronatum nobilius donare voluisset quod ius ceteroquin nec ipse possidebat.

Praeterea nulla mentio fit consensus episcopi omnino necessarii, ob quam rem iterum de incorporatione sermo esse nequit. Nec dici potest, consensum episcopi in casu esse praesumendum. Nam nodus quaestionis

in casu praecise est is: An agatur de vera et valida incorporatione cum consensu episcopi facta. Quapropter consensus episcopi in casu probandus est, non praesumendus.

Neque plus valet obiectio, ducem Leopoldum asseruisse donationem « rationabiliter » esse factam. Etenim dux ille non est testis competens de rebus canonicis, nec eius testimonium fidem facere valet de iuridica « rationabilitate » seu de iuridica vi alicuius actus iura ecclesiastica respicientis, praesertim cum quaeratur *ad quid* ille actus donationis « rationabilis » se extendat.

Neque ex traditione decimarum sequitur incorporationem pleni iuris esse factam. Ad summum enim sequeretur agi in casu de incorporatione non pleni iuris seu de incorporatione quoad temporalia tantum. Sed verius dicendum agi in casu de specie restitutionis, praesertim cum iuxta supra citatos Decretales iam dudum prohibitum esset quominus religiosi decimas de manu laicorum reciperent.

Non obstantibus enim legibus multi laici « cum animarum suarum periculo » ut legitur in Decretalibus, decimas detinere insistebant. Otto e contra restituere voluit decimas hucusque ab ipso detentas, quoniam hoc sensu recte explicantur verba Ottonis in instrumento donationis adhibita: « ita iure divino et canonico tamquam dominus temporalis « qui decimas Dei de iure possidere nequit ». Tradidit utique has decimas « fratribus plebanis », sed exinde sequitur tantum tempore donationis seu restitutionis decimarum sacerdotes ex Ordine paroeciam Erdpurgensem rexisse. Quo modo et quo iure factum sit, quod decimae postea in possessione Ordinis manserint, est altera quaestio ad rem praesentem non pertinens.

3) Ceterum ipse patronus Ordinis Melitensium tandem fatetur, ex donationis instrumento incorporationem pleni iuris directe probari non posse.

Affirmat enim ex hoc documento patere, incorporationem tempore donationis ab Ottone factae iam exstitisse. Eam exstitisse quoad spiritualia ex eo probare contendit, quod tempore donationis sacerdotes ex Ordine beneficium parochiale Erdpurgense iam possederint. At quis numquam serio incorporationem quoad spiritualia praetendere potest ex eo, quod alicubi sacerdotes regulares parochiale quoddam beneficium obtinuerunt? Saepius sane episcopi ob defectum sacerdotum saecularium aliquas parochias conferre debent sacerdotibus regularibus, sed nemo est qui non videat, exinde nullo modo sequi factam esse incorporationem.

Incorporationem autem quoad temporalia iam praeexstitisse patronus Ordinis probat ex eo quod Ordo iam antea Erdpurgae possedisset quae-

dam praedia. Iamvero possessio praediorum in aliquo loco nullam omnino connexionem cum incorporatione habet. Ordo enim in centum parochiis vel oppidis praedia possidere potest, quin ex hac circumstantia ullum argumentum pro incorporatione effici possit. Supra autem iam datum est responsum ad affirmationem patroni Ordinis, ab Ottone donatas esse decimas ideoque incorporationem in temporalibus accessisse incorporationi in spiritualibus praeexsistenti.

4) Quum igitur factum incorporationis nequeat probari ex instrumento donationis Ottonis, neque argumenta praesto sint quoad tempus hanc donationem praecedens, nil aliud restat quam examinare tempus donationem subsequens. Id quod patronus Ordinis sane fecit, at non maiori successu.

Imprimis industria ac vigilantia quibus commendatores Maylbergenses beneficium de quo agitur semper contra manus violentas defenderunt, non probat quod Ordo fuerit in legitima possessione huius beneficii. Defensio enim beneficii est munus ac officium patroni et actus defensionales referri possunt et debent ad iuspatronatus: nullibi vero legitur, commendatores super ecclesiam Erdpurgensem exercuisse etiam iurisdictionem.

Nihil porro sequi ex facto quod aliquoties decursu saeculorum sacerdotes ex Ordine parochiam Erdpurgensem rexerint, supra iam dictum est. Nec possessio huius parochiae, qua Melitenses per fratres plebanos illis annis fruiti sunt, fundamentum praebere valet ad praescriptionem.

Nam ut praescriptio ad usucapiendum iure idonea dici possit, oportet ut sit pacifica ac continua et per 40 saltem annos persistens, uti ex cap. V, *de prael.*, in 6° desumitur. Haec tamen requisita in casu nequaquam adsunt, cum habeantur perrara et inter se distantissima exempla Fratrum plebanorum.

Praeterea uniones paroeciarum monasteriis quum favore legis minime sane gaudeant, caute sunt admittendae nec proinde singulis rarissimisque exemplis niti possunt. Ut dein visitationes beneficii Erdpurgensis ex parte Commissariorum Ordinis constituere valerent certum argumentum pro unione, plurimae esse deberent, continuae et consuetudine firmatae, episcopo sciente et consentiente.

Ordo autem duas tantum exhibere potest annis 1561 et 1609 peractas. Episcopus e contra ostendere valet, quod ecclesia Erdpurgensis fuit semper ab episcopalibus visitatoribus, prout de iure, visitata. « Ora « è anche troppo noto che... senza contradizione di alcuno per tutti « questi anni sia stato canonicamente visitato insieme alla sua chiesa « dal locale decano di Inaym da qui (scil. ab episcopo) assegnato ».

Visitationes ab Ordine factas, insuper ideo nihil probant, quia etiam aliis in locis Ordo saepius studuit arripere iura visitationis et episcopus semper iura sua reclamare debuit, uti patet ex documentis in acta relatis. Anno 1868 ita scripsit episcopus Olomucensis: « Praesentatum « a gra. priore Ordinis Melitensis... cum ius praesentandi ad ipsum « pertineat, improbare non possumus: ut tamen ius visitandi parochias « illorum demonstremus, oportebit ipso installationis actu vel ante, « neo-parochum iuxta normam aliorum visitare et sic opinioni illorum « actum exercere contrarium ». Anno porro 1710 curiae relatum est « qua- « liter et quam praesumptuose et scandalose commendatorem Groebri- « censem Pittarnae in ecclesia parochiali sacramentalia visitaverit, eum- « demque hoc modo agendi sententiam Romanam parum vel nihili « considerare, monita caesarea in auras dispergere, et iurisdictionem « episcopalem plane invertere velle ». Anno dein 1729 cardinalis de Schrattenbach decernere debuit: « Ne forte Ordo Melitensis ad paci- « ficam perveniat possessionem exemptionis a visitatione contra Nos et « successores Nostros episcopos Olomucenses... peragat hanc visitatio- « nem non obstantibus protestationibus Ordinis vel officialium ». Deca- nus porro Tropplovicensis anno 1751 Ordinariatui haec referre debuit: « Dum autem archipresbyter visitaturus advenit, iam ad fores domus « parochialis deputatum aliquem Ordinis invenit, qui nomine commen- « datoris, quin et totius Ordinis Melitensis contra visitationem prote- « statur: cui archipresbyter ad salvanda episcopalia iura suam repro- « testationem quidem opponit, sed nec ad ecclesiam nec ad ratiocinia « ecclesiae revidenda admittitur ». Simile quid accidit in aliis beneficiis super quae Ordo Melitensis ius patronatus habuit.

Nec plus probant rationes Ordini redditae. Ordo enim nonnisi tres in tanto saeculorum cursu rationes sibi redditas exhibere valet: quaeque insuper uno tantum lustro continentur, annis nempe 1660, 1663 et 1665. At notandum est quod parochus, qui tunc Ordini rationes reddidit, sacerdos ex Ordine erat.

Atqui nil mirum quod superior regularis postulet a suo subdito, ut sibi rationem reddat, etiam si agatur de fratre plebano. Nam superiori regulari negari nequit ius inquirendi, ratione disciplinae, in administrationem temporalem suorum subditorum, sintne parochi vel non. Potest tamen abstrahi ab hac explicatione facti, cum in nullo casu ex singulo illo facto unius superioris regularis nulla coniectura fieri queat pro unione seu incorporatione beneficii.

Proferuntur praeterea nonnullae mentiones quae ecclesiam Erdpur- gensem « filialem » et « incorporatam » vocant. Cum vero tales denomi-

nationes ortum ducant tantummodo ex verbis ipsius partis interesse habentis et sint extraiudiciales et unilaterales, nullius sunt ponderis. In causa parochiali Senogallien., quae praesenti causae fuit similis, scribit De Luca, *de Parochis*, 12: « Reliqua adminicula seu probationis « species nullam fidem merebantur, utpote deducta ex quibusdam scri- « pturis extractis ex archivo eiusdem monasterii interessati, quod fidem « non praestat, nisi aliunde earum scripturarum veritas comprobetur ».

Multo minus iuvat patronum Ordinis productio alicuius documenti falsi, seu saltem ad rem non pertinentis, anni 1832. In isto documento pronuntiatur quidem, episcopum et gubernium civile agnoscere quod parochiae Maylberg, Grosharras et Rabensburg Ordini legitime sint incorporatae: agitur tamen de parochiis quae ad archidioecesim Viennensem pertinent.

Inutiliter denique adducuntur ad incorporationem probandam duae praesentationes ab Ordine factae annis 1660 et 1729. Nam docente Pitonio, *de contr. patr.*, all. 58, n. 12, status praesentationis remanet probatus ex assertione Ordinarii emissa in sententia institutionis, et non ex litteris praesentationis a patrono exaratis. Praeterea Ordo fecit simile quid in praesentationibus ad alias parochias, uti docemur ex relativis protestationibus episcoporum Olomucensium. Anno v. g. 1678, episcopus Carolus scripsit: « Cum praesentatio moderna... prioribus non sit conformis, « et equites Melitenses numquam vicarios sed parochos in suis Com- « mendis in hac dioecesi praesentaverint » et cardinalis de Schrattenbach, anno 1737: « Cum praesentatio... formulis antehac a Commen- « datoribus dari solitis longe differat... » et infra loquitur de « stilo « antiquo in curia Nostra episcopali hac in parte recepto et hactenus « usitato ».

Ex una parte igitur apparet, Ordinem etiam in aliis parochiis iura sua extendere voluisse, et ex altera parte, episcopos Olomucenses in reiiciendis istis conatibus usos fuisse verbis generalibus, ita ut etiam parochia Erdpurgensis includeretur.

5) Unicum temporis spatium, quod in casu validum praebet argumentum, est tempus ab anno 1746 usque ad hodiernam beneficii vacantiam.

Atqui toto hoc tempore beneficium parochiale Erdpurgense obtinuerunt semper sacerdotes saeculares ad praesentationem magni prioris installati. Per 164 saltem annos proinde episcopus hanc parochiam contulit semper sacerdotibus saecularibus.

Iamvero receptum est, centenariam praescriptionem praesumere meliorem titulum de mundo, et nullas admittere probationes in con-

trarium, cum scilicet agatur de praesumptione iuris et de iure. « Quae « opinio, docet Pitonius, *De iurepatr.*, all. 58, tamquam firmata per sacrae « Rotae Tribunal amplectenda venit in iudicando, ita ut titulus ex cen- « tenaria praesumptus sit talis, ut contrarium probari non possit per « alias praesumptiones... et si contra titulum praesumptum ex imme- « morabili non admittitur probatio in contrarium, cum habeat praesum- « ptionem iuris et de iure, utique nec etiam admitti potest probatio in « contrarium respectu centenariae, quae immemorabili aequiparatur, « immo maior seu maioris virtutis reputatur quam immemorabilis ».

Huic autem praescriptioni, quae est omnino in favorem episcopi, nequit obici, Ordinem agere non potuisse, cum ab imperatrice Maria Teresia prohibitus fuerit, quominus litem in petitorio deferret ad Sedem Apostolicam, seu nequit opponi iuris effatum: « Contra non valentem agere non currit praescriptio ». Imprimis enim ipse commendator, non episcopus, adierat civilem auctoritatem, cum legatur in decreto caesareo: « Su istanza ed esposto del medesimo (conte di Colloredo) umilmente « sottoposti alla Maestà Sua ... » quamobrem invocari potest regula iuris in Sexto: « Quod semel placuit amplius displicere non potest ».

Praeterea, ut aliquis « agere non valeat » requiritur ut sit legitime impeditus et per totum temporis intervallum ad praescribendum necessarium. Iamvero vetitum auctoritatis civilis in foro ecclesiastico non solum erat illegitimum, sed ipsum vetitum cessavit iam anno 1780, anno scilicet quo imperatrix Maria Teresia mortua est, vel saltem non multum post. Cum itaque non ex legitimo impedimento, sed e contra ex sua propria voluntate vel negligentia Ordo a lite movenda abstinuerit seu recesserit, sibi imputare debet quae exinde sequuta sunt. « Damnum quod quis sua culpa sentit, sibi debet, non aliis imputare » (Reg. 86 in Sexto).

Neque opponi potest, praescriptionem esse interruptam per duas petitiones annis 1847 et 1866 ab Ordine ad ordinariatum Brunnen. missas. Nam illae petitiones nec iuridicam induebant formam ad praescriptionem interrumpendam validam, nec effectum sortitae sunt.

Dato autem etiam, licet non concesso, quod petitiones illae praescriptionem interrumpere potuissent, praescriptio iam plenum suum effectum sortita erat, quoniam ab anno 1746, quo series parochorum ex clero saeculari initium ducit, ad annum 1847, quo locum habuit prior petitio Ordinis, numerantur iam plus quam centum anni, quamobrem habetur observantia centenaria praescripta.

Neque denique obiici potest, Ordinem, vi privilegiorum a Romanis Pontificibus ipsi concessorum, habere ius et facultatem nominandi fra-

tres ad beneficia, quavis contraria observantia minime obstante. Ab his enim privilegiis exclusa est observantia quae longissimum tempus, quadraginta nempe annos, excedit.

Sane in Bulla Pii Pp. IV expresse dicitur « quae ... a longo tamen « et forsan longissimo tempore citra, de cuius initio memoria hominum « forsan non exsistebat ... presbyteris saecularibus collata ... ». Eadem verba repetuntur in Bulla Gregorii XIII.

Atqui observantia immemorabilis, cui aequiparatur centenaria, excluditur a privilegio concesso contra observantiam contrariam. Nam vox « citra » significat « praeter » seu potius sensus est « nisi agatur forte de observantia immemorabili ». In Bulla autem Benedicti XIV simpliciter dicitur « ... vel ab aliis beneficiis regularibus vere dependentia et « subiective annexa, quae ... fratribus ... concedi semper debuissent, « quantumvis a longo et forsan longissimo tempore per abusum aut ex « defectu fratrum ... presbyteris saecularibus conferri ... consueverint ». Sed haec Bulla, quae utpote ultimo edita et aliarum confirmatoria potissimum attendenda est, clare loquitur tantummodo de observantia contraria « longissimi temporis ». Neminem vero latet, in observantia longissimi temporis non esse inclusam observantiam centenariam seu immemorabilem. Accedit quod privilegia contra ius alicuius tertii data stricte sunt interpretanda. Verum legitima praescriptione ius certum requiritur quod aliis iuribus non est inferius. Quapropter etiam in hypothesi - quam tamen hypothesim RR. PP. DD. nullatenus ut veram admittunt - quod Ordo, ob incorporationem olim ius habuerit praesentandi sacerdotes ex Ordine, istud ius praescriptione centenaria abolitum ac ecclesia Erdpurgensis de novo libera facta est.

6) Ad alteram quaestionem quod attinet, an nempe ad praefatum beneficium Ordo praesentare valeat etiam sacerdotes Melitenses, vel teneatur praesentare tantum sacerdotes saeculares, haec adhuc sunt dicenda. « Quidquid sit de iure communi - ita Pignatelli, cum communi « tom. I, cons. 44, n. 31 - hodie regulares nullatenus queunt ad paro- « chiales vel ad saecularia beneficia promoveri ex dispositione S. Conc. « Trid., sess. 14, c. 10-11, et ex Regul. Cancell., 42, quibus cavetur ut « regularia beneficia regularibus, saecularia vero saecularibus confe- « rantur ... Quibus additur et Pauli IV constitutio *Postquam divina* qua « privantur Regulares quibuscumque beneficiis saecularibus, quae sine « dispensatione apostolica obtineant ».

Habetur insuper resolutio quaedam S. Congr. Concilii anni 1665 super eadem quaestione ac eadem ipsa beneficia patronata Olomucensia respiciens. Dubium ab episcopo propositum erat: « An Abbates et alii

« Praelati inferiores in parochiis ubi habent purum iuspatronatus acqui-
« situm vel cessum a laicis, quibus in hoc succedunt, teneantur episcopo
« dioecesano praesentare sacerdotes saeculares ut ante laici tenebantur,
« an vero possint substituere monachos... ». Cui dubio sacra Congregatio respondit: « S. Congregatio censuit teneri, nec posse ad libitum « substituere ».

Hisce igitur omnibus perpensis, et sedulo consideratis, Christi nomine invocato, Nos Auditores de turno pro tribunali sedentes et solum Deum prae oculis habentes, dicimus, declaramus et definitive sententiamus, propositis dubiis respondentes: Ad primum: *Negative,* seu *non constare de legitima incorporatione beneficii curati Erdberg Ordini Melitensium ac Commendae Maylberg;* ad secundum: *Negative ad primam partem, et affirmative ad secundam partem,* seu *Magnum Priorem teneri praesentare sacerdotes saeculares.*

Ita pronunciamus, Magnum Priorem insuper in omnes expensas iudiciales condemnantes, etiam honorarii advocati adversae partis.

Mandamus autem Ordinariis locorum et ministris tribunalium, ad quos spectat, ut exsecutioni mandent hanc nostram definitivam sententiam, et adversus reluctantes procedant ad normam Ss. Canonum et praesertim cap. 3, sess. XXI, *De Reform.*, Concilii Tridentini, iis adhibitis exsecutivis et coërcitivis mediis, quae magis efficacia et opportuna pro rerum adiunctis esse iudicaverint.

Romae, in sede Tribunalis S. R. Rotae, die 28 martii 1914.

Franciscus Heiner, *Ponens.*
Aloisius Sincero.
Ioseph Mori.

Ex Cancellaria S. R. Rotae, 27 aprilis 1914.

Sac. T. Tani, *Notarius.*

SECRETARIA STATUS

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. EUCENIUM J. GRELLIER, EPISCOPUM VALLIS VIDONIS, OB EXEMPLAR STATUTORUM SYNODALIUM PRAEFATAE DIOECESEOS BEATISSIMO PATRI REVERENTER EXHIBITUM.

Monseigneur,

Il a été très agréable au Saint-Père de recevoir l'exemplaire des Statuts Synodaux de Laval, dont Votre Grandeur m'avait prié de Lui faire hommage. Sa Sainteté ne doute pas que ces Statuts, rédigés en conformité avec les plus récentes décisions du Saint-Siège, ne soient, s'ils sont bien observés, une lumière et une force pour vos prêtres, et en même temps une source de grâces et d'édification pour les fidèles confiés à leurs soins.

Pour assurer ces heureux résultats, le Souverain Pontife vous envoie, ainsi qu'à votre clergé et à tout votre peuple, une affectueuse bénédiction apostolique.

Avec mes remercîments pour l'exemplaire que vous m'avez offert, je vous prie d'agréer, Monseigneur, l'expression de mes sentiments bien dévoués en Notre Seigneur.

Rome, le 12 mai 1914.

R. Card. Merry del Val.

II

AD R. P. A. CATERINI, S. I., PONTIFICIAE UNIVERSITATIS GREGORIANAE MODERATOREM, OB TRIA NUMISMATA EX AURO A BEATISSIMO PATRE BENIGNE DESTINATA INTER ALUMNOS SORTIENDA QUI DOCTORIS DIGNITATEM ET NOMEN SUMMA CUM LAUDE CONSECUTI SINT.

Revmo Rettore,

Ha recato conforto al Santo Padre Pio X l'apprendere dalle relazioni di V. P. Revma l'ottimo andamento della Pontificia Università Gregoriana, sia per il numero sempre crescente di alunni, sia per la diligenza ed il profitto con cui i medesimi attendono alle discipline ecclesiastiche.

Soprattutto, poi, è riuscito consolante a Sua Santità il constatare che alcuni alunni, distinti per svegliatezza d'ingegno e per ricco tesoro di cognizioni, al termine dei singoli corsi riportano tale successo negli esami, da conseguire il Dottorato con uno speciale pubblico elogio della Commissione Esaminatrice.

L'augusto Pontefice se ne rallegra vivamente con la benemerita Università Gregoriana, e desiderando che sempre più vivo si accenda in tutti gli alunni quello spirito di sana emulazione che tanto sprona ed alletta i giovani alle nobili fatiche di uno studio disciplinato ed intenso, benignamente destina *tre medaglie d'oro* da sorteggiarsi nelle singole Facoltà di Teologia, di Filosofia e di Diritto Canonico tra coloro che avranno conseguito il Dottorato *summa cum laude*.

A questo tratto di paterna benevolenza, che certamente riuscirà graditissimo agli alunni non meno che ai Superiori ed ai Professori, Sua Santità aggiunge ben volentieri, per tutti, auspice delle celesti grazie, una particolare Benedizione Apostolica.

Con sensi di sincera stima passo, dopo ciò, al piacere di raffermarmi

Di V. P. Revma

Roma, li 19 maggio 1914.

Affmo nel Signore
R. Card. Merry del Val.

DIARIUM ROMANAE CURIAE

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

31 maggio 1914. – L'Emo signor cardinale Giovanni Battista Lugari, *Protettore delle Monache eremite di san Giovanni Battista, dette « Le Battistine », di Roma.*

8 giugno. — Mons. Donato Sbarretti, arcivescovo tit. di Efeso, *Assessore della suprema sacra Congregazione del sant' Uffizio.*

— Mons. Luigi Capotosti, vescovo di Modigliana, *Segretario della sacra Congregazione per la Disciplina dei Sacramenti.*

— Mons. Adolfo Turchi, vescovo di Cajazzo, *segretario della sacra Congregazione dei Religiosi.*

9 giugno. — L'Emo sig. cardinale Ottavio Cagiano de Azevedo, *Protettore delle Suore di Carità, dette le Salesiane dei Ss. Cuori di Lecce.*

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistente al Soglio Pontificio:

30 maggio 1914. — Mons. Giuseppe Müller, vescovo tit. di Sarepta ed ausiliare di Colonia.

Prelati Domestici di S. S.:

19 maggio 1914. — Mgr. Mattia Rihtarić, I. e R. superiore castrense di Zagabria; Ladislao Grúsz, I. e R. superiore castrense di Vienna; e Vittore Várady, I. e R. superiore castrense di Budapest.

23 maggio. — Mons. Giuseppe Ruesing, della diocesi di Omaha.

27 maggio. — Mons. Francesco Solieri, rettore del Collegio Boemo in Roma.

5 giugno. — Mons. Francesco Düsterwald, canonico della metropolitana di Colonia.

Con Biglietti della Segreteria di Stato il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti Soprannumerari di S. S.:

5 maggio 1914. — Mons. Giuseppe Agostini, dell'archidiocesi di Spoleto.

22 maggio. — Mons. Antonio Schellekens, preposto della cattedrale di Breda.

— Mons. Luca I. Evers, dell'archidiocesi di New-York.

27 maggio. — Mons. Alessandro Mori, prevosto di Castelgoffredo, nella diocesi di Mantova.

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

15 maggio 1914. — Mons. Giuseppe Göbel, della diocesi di Spira.

17 maggio. — Giuseppe Prill, dell'archidiocesi di Colonia.

29 maggio. — Mons. Corrado de Preysing, dell'archidiocesi di Monaco (Baviera).

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

21 maggio 1914. — Il signor barone Felice Gerliczy de Arany et Szentgerlistye, dell'archidiocesi di Strigonia.

30 maggio. — Il signor conte Massimiliano Berghe de Trips di Horrem, nell'archidiocesi di Colonia.

ONORIFICENZE

Con Brevi apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

21 aprile 1914. — Al sig. cav. Eduardo Payen, dell'archidiocesi di Lione.

27 maggio. — Al sig. Giuseppe Gilles ed al sig. dott. Michele Braubach, dell'archidiocesi di Colonia.

30 maggio. — Al sig. ing. Giovanni Maria Migone, dell'archidiocesi di Genova.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

23 maggio 1914. — Al sig. prof. Teodoro Meyer-Bachem, dell'archidiocesi di Colonia.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

21 aprile 1914. — Ai signori Luigi Gautier ed Andrea Colcombet, dell'archidiocesi di Lione.

15 maggio. — Ai signori Giuseppe Mündnich, Giuseppe Schweitzer e Vittore Werner, della diocesi di Treviri.

17 maggio. — Al sig. architetto Edmondo Capitain, della diocesi di Rottenburg.

21 maggio. — Al sig. Enrico Roux de Bézieux, dell'archidiocesi di Lione.

— Ai signori Gustavo Somville e Leone Ransy, giornalisti belgi.

24 maggio. — Al sig. visconte Raimondo Biolley ed al sig. Armando Simonis, della diocesi di Liegi.

26 maggio. — Al sig. Carlo Unterkircher, della diocesi di Bressanone.

— Ai signori Gabriele Robert ed Ernesto Le Clerc, dell'archidiocesi di Lione.

27 maggio. — Al sig. Tommaso Long, dell'archidiocesi di Toronto.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

20 maggio 1914. — Al sig. ingegnere Giovanni Battista Liguori, dell'archidiocesi di Sorrento.

Il Breve Apostolico in data del 3 febbraio 1914, col quale si conferiva il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro al signor Marciano Di Pesa, della diocesi di Avellino, residente a Boston, è stato annullato.

NECROLOGIO

6 giugno 1914. — Mons. Matteo Gaughren, vescovo tit. di Tentira e vicario apostolico dello Stato di Orange e di Kimberley.

— Mons. Francesco de Pol y Baralt, vescovo di Gerona.